

[Landbrugsministeren]

selvfølgelig have meget ret i. Jeg har svaret på den forespørgsel, der er stillet til mig, og det, debatten har drejet sig om, er noget ganske andet end det, forespørgslen lød på. Man får selvfølgelig svar på de spørgsmål, man stiller, men vil man diskutere andre ting, må man stille spørgsmålene anderledes.

Jeg er lidt forbavset over debatten, idet alle de ting, vi har diskuteret i denne debat, og som er blevet fremhævet af forskellige ordførere i denne debat, har været forelagt i folketingets markedsudvalg. Det resultat, som er kommet ud af forhandlingerne i EFs landbrugsministerråd, befinder sig på et godt sted inden for det mandat, som landbrugsministeren har fået i markedsudvalget – enstemmigt, hvis ikke jeg husker meget forkert. Derfor kan man selvfølgelig godt have sine tvivl om resultatets kvaliteter og enkeltheder. Jeg har for meget få dage siden refereret for folketingets markedsudvalg dette resultat og registreret, at der var to enkelte bemærkninger, hvorefter man tog resultatet til efterretning.

Derfor kan man godt undre sig lidt over, at vi nu skal have en debat om hele dette forhandlingsforløb og forhandlingsresultat, når de forskellige må vide, hvis de har læst de notater vel at mærke, som vi fra landbrugsministeriets side har gjort os den ulejlighed efter anmodning at fremsende til udvalget, at dansk landbrug ligger på den lune side af disse prisstigninger, fordi man har haft den inflationsgevinst, der har været omtalt af andre ordførere.

Hr. Tang Sørensen snakker om, at stigninger på 5-6 pct. af basisprisen ville have været mere rimeligt, men dansk landbrug har fået en prisstigning, der er væsentlig højere end de 5-6 pct.

Samtidig har man omtalt de monetære problemer, og hvis man har studeret prisudviklingen for landmændene i de forskellige EF-lande på baggrund af den monetære udvikling, ved man, at denne prisudvikling har været fra minus i nogle lande til et plus på op imod 30 pct. i et enkelt land, nemlig Irland. Når man så forlanger at få prisstigninger for de lande, som i forvejen er dækket ind, vil det altså sige, at man skulle give endnu større prisstigninger til lande, der i forvejen er mere end rigeligt dækket ind. Det vil sige, at man må acceptere, at vanskelighederne for Kommissionen ved at fremlægge et forslag, som bygger på en gennemsnitsbereg-

ning, består i, at man derved kommer til at give nogle for meget og andre for lidt. Det er naturligvis også det, der har været problemet ved disse vanskelige forhandlinger, som vi har været igennem.

Jeg har til markedsudvalgets medlemmer fremsendt et dokument, der klart påviser prisudviklingen for landbrugsproduktionen i de forskellige lande i det forløbne år, og heri vil man kunne læse svaret på alle de spørgsmål, man har stillet vedrørende prisfastsættelsen.

Der har også været talt om kornpriser, og der er nogle, som ganske rigtigt har nævnt, at kornpriserne i EF nok er højere, end de bør være. Men hvad er det så, man forlanger fra anden side? Det er en basisprisforhøjelse på 5-6 pct. af en kornpris, som i forvejen vel er omkring dobbelt så stor som den i verden omkring os. Hvis vi havde gjort det rigtige, hvad der er umuligt, da der er visse hensyn, der skal tages til andre lande, skulle kornprisen selvfølgelig have været reduceret. Det er ikke rigtigt, når hr. Steen Folke siger, at der ikke er sket noget med hensyn til at sætte kornprisen i et bedre forhold til den animalske produktion, for der er også ved disse forhandlinger sket en mindre forhøjelse af kornpriserne end af priserne på den animalske produktion, et sigte, som vi igennem årene fra dansk side har forfulgt, og som det i hvert fald i de sidste par år er lykkedes at få gennemført.

Så er der spørgsmålet om de monetære udligningsbeløb og afviklingsplanen, som vi skulle have solgt. Nu var det ikke spørgsmålet om at sælge noget i den forstand, det var spørgsmålet om at få andre lande til at indse, at man måtte forpligte sig til over en vis årrække at afvikle de monetære udligningsbeløb. Der er visse lande, som af let forståelige grunde ikke er parat til i hvert fald på nuværende tidspunkt at indgå en sådan bindende forpligtelse, og enhver kan se, hvad problemerne for disse lande i givet fald kunne være. Ikke desto mindre har alle lande givet tilsagn om, at man på det, man kalder en pragmatisk måde, og formentlig hurtigere end i løbet af de 7 år, der har været tale om, vil gå ind for en afvikling af de monetære udligningsbeløb. Jeg håber, at det er en holdning, som kan understøttes af det, der er sket også i disse prisforhandlinger, for det er jo ikke rigtigt, at der overhovedet intet er sket.